

Arrest

nr. 350 567 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAMBOT
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat L. LAMBOT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart België 4 jaar geleden te zijn binnengekomen op 12 februari 2022, dient op 13 november 2025 een (eerste) verzoek om internationale bescherming in België in.

Op 28 januari 2026 weigert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) verzoeker internationale bescherming, bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker gaat in beroep tegen die beslissing, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 346 918 van 20 mei 2026 verzoeker internationale bescherming weigert.

Op 16 juni 2026, minder dan een maand na voormeld arrest, dient verzoeker (nadat hij eerder werd vrijgesteld vanuit de gevangenis) een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in, vanuit het gesloten centrum te Steenokkerzeel.

In het kader hiervan neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 24 juni 2026 de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij verzoekers huidig volgend (tweede) verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt de volgende dag aan verzoeker per drager ter kennis gebracht in het gesloten centrum (Transitcentrum 127bis). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 13 november 2025. U verklaart hierin de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) april 1998 in de provincie Ourgla. U groeide op in het dorp Al Wissat. U bent naar school gegaan tot de vierde klas. In 1997, voor uw geboorte, werd uw grootvader vermoord door terroristen. Jullie ontvingen hiervoor een pensioen van de overheid. Toen u elf jaar oud was, verhuisde u naar Algiers. Vervolgens begon u te werken om uw familie te helpen ondersteunen. Toen u 15 à 17 jaar was verhuisde u naar Wahran. Van uw 14, 15 jaar werkte u voor een maffiagroepering, Maffia 17, als drugsverkoper. U verhuisde nog naar Annaba. Na een jaar ging u gedurende drie à vier jaar naar de hoofdstad en vervolgens bleef u nog anderhalf jaar in Wahran.

Uw vader heeft een probleem met uw oom over een erfenis. Uw oom vervalste een document waarmee hij een winkel kon verkopen en alles voor zichzelf nam. In 2017 of 2018 leidde dit tot een gevecht met de kinderen van uw oom waarbij u ook betrokken raakte.

Acht maanden voor uw vertrek uit het land, dus in juni 2020, stopte u met werken voor de maffia. Ze zochten u nog en wilden u vermoorden. In de laatste periode dat u in het land was, hielp u enkele kennissen het land te verlaten. Ze gaven u geld om met een mensensmokkelaar het land te kunnen verlaten. De dag dat die mensen vertrokken, was het weer echter niet goed. Er kwamen verschillende mensen om het leven. Hun families zorgen voor problemen. Om uw reis uit Algerije te bekostigen, stal u ook geld van de maffia ter waarde van 5000 euro.

U verliet Algerije in februari 2020. U verbleef vervolgens twee maanden in Spanje en anderhalf jaar à twee jaar in Frankrijk, afwisselend met België. In 2022 diende u een asielaanvraag in in Duitsland. U bleef er echter niet lang in Duitsland omdat u in België een vriendin had.

Ter staving van uw eerste verzoek bezorgde u het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) per e-mail via uw advocaat op 27 januari 2026 uw identiteitskaart.

Op 28 januari 2026 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan de verschillende door u aangehaalde problemen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS en de motieven erin op 20 mei 2026 in het arrest met nummer 346918.

Zonder België te verlaten diende u op 16 juni 2026 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart hierin dat u niet goed kan opschieten met uw familie. U wil uw eigen leven kunnen leiden. Gezien u in een islamitisch land woont, wordt uw situatie niet aanvaard door uw familie. Nog verklaart u dat u van iemand houdt in België, jullie een relatie hebben en u graag met haar wil trouwen. Nog stelt u psychologische problemen te hebben omdat u seksueel misbruikt bent, maar ook omwille van uw geloof.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 57/11/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 APR, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich onvoldoende bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U stelt tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DZ) wel dat u sinds uw kindertijd psychische problemen heeft en hiervoor in Spanje en Duitsland naar psychologen bent gegaan (DVZ Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, punt 3.1). U laat het na hier enig document van neer te leggen. Evenmin toont u aan dat u niet in staat zou zijn om betekenisvolle verklaringen af te leggen of om ten volle deel te nemen aan de procedure internationale bescherming.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt in geval van een volgend verzoek op basis van artikel 55 van de Verordening (EU) 2024/1348 of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Om te beginnen dient vastgesteld dat worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u aangehaalde problemen. Deze beslissing en de motieven erin werden door de RvV bevestigd op 20 mei 2026. U ging niet in cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U beperkt zich tot ontzettend vage verklaringen dat u niet goed kon opschieten met uw familie (DVZ Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, punt 1.1). U laat het echter na om verder uit te leggen hoe u dit weerhoudt om naar Algerije terug te keren of welke vrees u hierdoor koestert. Bovendien maakte u in kader van uw eerste verzoek reeds melding van familiale problemen, maar kon hier geen geloof aan worden gehecht, waardoor uw huidige vage verklaringen dat u niet goed kan opschieten met uw familie, bezwaarlijk kunnen dienen als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maken.

Waar u nog stelt dat u seksueel bent aangerand en u hierdoor sinds uw kindertijd psychologische problemen heeft (DVZ Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, punt 3.1), moet ook hierbij erop gewezen worden dat u nalaat een vrees aan te halen in dit verband. De elementen die u aanhaalt in dit verband zouden bovendien al aanwezig zijn en gebeurd zijn in uw kindertijd. U maakte hiervan echter geen gewag in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming houdt per definitie in dat een verzoeker potentieel gevoelige informatie moet delen met de behandelende instanties van het verzoek. Deze instanties garanderen de vertrouwelijkheid van de hen meegedeelde informatie. Het is de plicht van een verzoeker om internationale bescherming om zijn volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek en alle relevante feiten in dat verband mee te delen. Elementen of gebeurtenissen die reeds plaatsvonden voor het indienen van het eerste verzoek, en waarvan de verzoeker op de hoogte was, kunnen strikt genomen niet worden beschouwd als nieuwe elementen daar zij hadden moeten worden aangebracht in het eerste verzoek. Nu deze elementen in het eerste verzoek niet werden aangehaald, zelfs niet in uw zeer recent beroep bij de RvV moet worden vermoed dat het hier gaat om elementen die slechts werd aangehaald in de hoop opnieuw toegang tot de procedure ten gronde te krijgen. Dit is des te meer zo daar u geen bevredigende uitleg geeft voor het niet vermelden van de “nieuwe” elementen in uw vorige verzoek. De bewering dat u verlegen bent en niet wist om zichzelf uit te drukken, is niet afdoende (DVZ Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag - vertaling, punt 1.3). Dat u enerzijds in uw beroepsprocedure, waarvan het arrest dateert van 20 mei 2026, te beschaamd zou zijn om dergelijk element aan te halen, maar dit anderzijds wel zou kunnen minder dan een maand later in uw tweede verzoek, overtuigt immers hoegenaamd niet.

U verklaart verder nog dat u van een persoon in België houdt, jullie een relatie hebben en u met haar wil trouwen (DVZ Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, punt 2.6, punt 5.2, punt 6). Hier dient er op gewezen te worden dat het loutere feit dat u met iemand in België een relatie heeft, niet kan dienen om een nood om internationale bescherming in uw hoofde kenbaar te maken. Indien u een verblijfsvergunning wenst omdat u een relatie heeft met iemand in België, dient u gebruik te maken van de daartoe geëigende procedures.

Voor de volledigheid dient opgemerkt te worden dat waar u bij de DVZ aangaf dat u verschillende vragen met betrekking tot eventuele persoonlijke activiteiten buiten uw land van herkomst, zoals religieuze, sociale,

culturele of andere activiteiten, niet begreep, moet opgemerkt dat u geen dergelijke activiteiten aanhaalde als nieuw element en dat deze vragen enkel beantwoord moesten worden indien u wel dergelijke activiteiten aanhaalde. Bijgevolg kan het feit dat u deze vragen niet zou hebben begrepen niet dienen om ander licht te werpen op bovenstaande beoordeling.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347 rechtvaardigen.

U brengt bijgevolg geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 38, tweede lid van Verordening (EU) 2024/1348.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 2.15, §2, 3°, a) Wet RvV.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (art. 2.15, §3, 2°, b) Wet RvV).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 1, afdeling A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 57, lid 6, punt 2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten, de artikelen 38 en 55 van Verordening 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure inzake internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU, en de artikelen 9, 10 en 15 van Verordening 2024/1347 betreffende de normen inzake de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, inzake een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en inzake de inhoud van deze bescherming”.

Verzoeker voert o.a. aan dat hij “een nieuw element naar voren” brengt “dat het mogelijk maakt zijn verzoek vanuit een ander perspectief te herzien, namelijk het actuele karakter van zijn vrees ondanks het verstrijken van de tijd sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst, maar ook het seksueel misbruik waarvan hij het slachtoffer is geweest”.

Hij werpt op dat de tegenpartij dit niet zomaar terzijde kan schuiven op grond van het feit dat het betrekking heeft op feiten die niet als geloofwaardig zijn beoordeeld, maar juist verplicht was zijn verhaal in het licht van deze elementen te beoordelen.

Verzoeker wijst erop dat in het schriftelijke dossier dat hem ter beschikking werd gesteld hij zo goed en kwaad als het ging heeft aangegeven dat hij in Algerije seksueel werd misbruikt.

Volgens verzoeker is de tegenpartij van mening dat er geen geldige reden is die verklaart waarom hij hierover niet heeft gesproken in het kader van zijn eerste verzoek.

Verzoeker heeft echter, zo luidt het verzoekschrift, benadrukt dat hij zich erg ongemakkelijk voelde om over dit onderwerp te spreken. Dit heeft, aldus verzoeker, te maken met zijn cultuur, de vrees gestigmatiseerd, veroordeeld, uitgesloten en vervolgd te worden als hij spreekt over het misbruik waarvan hij het slachtoffer is geweest.

Verzoeker stelt deze traumatische gebeurtenissen altijd voor zich te hebben gehouden zonder erover te durven spreken. Uiteindelijk heeft hij, zo luidt het, geleerd hierover te praten tijdens zijn psychologische begeleiding in de gevangenis van Andenne, een begeleiding die meer dan een jaar heeft geduurd.

Verzoeker betoogt dat het feit dat hij de verkrachting pas in een laat stadium aan het licht heeft gebracht niet onverenigbaar is met de geloofwaardigheid van zijn verhaal en het integendeel door verschillende redenen kan worden verklaard:

- Gevoel van schaamte – verlies van waardigheid,
- Angst om gestigmatiseerd te worden,
- Het behoud van de familie-eer,
- Angst voor represailles,
- Cultureel taboe,
- Angst om niet gehoord en geloofd te worden,
- Angst om met een homoseksueel te worden gelijkgesteld,
- Angst om te worden gezien als iemand die niet in staat is om zichzelf te verdedigen,
- Psychologische problemen die als gevolg van deze gebeurtenis zijn ontstaan en tot een psychische blokkade hebben geleid,
- ...

In werkelijkheid zijn er talrijke culturele en sociale redenen waarom verzoeker deze angst niet onder woorden heeft kunnen brengen, zo luidt het.

Bovendien, zo vervolgt verzoeker, moet worden benadrukt dat hij, zodra hij besliste deze gebeurtenis onder woorden te brengen, gedwongen is dit te doen via een bijzonder beknopt schriftelijk formulier, waarop als enige reactie wordt gegeven dat hieraan geen geloofwaardigheid kan worden toegekend omdat hij hierover niet heeft gesproken in het kader van zijn eerste verzoek. Volgens verzoeker kan dit antwoord niet als toereikend worden beschouwd, temeer hij redenen aanvoert die verklaren waarom hij dit aspect niet eerder aan de orde heeft gesteld.

Aangezien, zo betoogt verzoeker, de door hem aangevoerde feiten van seksueel misbruik nog nooit eerder aan de orde zijn gesteld, had de tegenpartij op zijn minst de plicht om hem hierover te horen.

Verzoeker merkt op dat het voor iemand die slachtoffer is geweest van misbruik en die hierdoor psychologisch is aangetast bijzonder moeilijk kan zijn om dergelijke gebeurtenissen via schriftelijke opmerkingen te bespreken.

Hij meent dat de houding van tegenpartij duidelijk aan menselijkheid ontbreekt, aangezien zij zich ertoe beperkt te stellen dat het niet geloofwaardig is omdat hij hiervan eerder geen melding maakte.

Volgens verzoeker had er op zijn minst een individueel gesprek moeten plaatsvinden, zodat hij de omstandigheden waarin de feiten zich hebben afgespeeld, de dader en de gevolgen van dit misbruik voor zijn leven in Algerije en sinds zijn vlucht, had kunnen toelichten.

De tegenpartij kan derhalve niet worden geacht, zo wordt opgemerkt, het nodige onderzoek te hebben verricht alvorens het omstrede besluit te nemen. Verzoeker acht het overduidelijk dat de tegenpartij van meet af aan beïnvloed is door de negatieve uitkomst van de eerste beslissing, en dat zij door alzo te handelen een cirkelredenering begaat. Volgens verzoeker druist een dergelijk argument in tegen de aard zelf van artikel 57, lid 6, punt 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op grond waarvan een asielzoeker wiens aanvraag in het kader van een eerste aanvraag is afgewezen nieuwe en recente elementen kan aanvoeren om de gegrondheid te rechtvaardigen en de aard aan te tonen van een vrees die in het kader van een eerste procedure niet als zodanig is beschouwd. Hij verwijst in dit verband naar de voorbereidende werkzaamheden waaruit hij citeert.

Volgens verzoeker concludeert de tegenpartij uiteindelijk tot de niet-ontvankelijkheid van een verzoek waarvan zij de motieven niet eens analyseert.

Verzoeker wijst erop dat zijn raadsman bovendien op 25 juni 2026, dus onmiddellijk na ontvangst van de bestreden beslissing, een brief heeft geschreven aan de Dienst Vreemdelingenzaken om een kopie van het

administratief dossier te verkrijgen, aangezien kennisname van de aantekeningen onontbeerlijk is voor het opstellen van een beroep. Aangezien er geen reactie kwam van de afdeling “openbaarheid” van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker raadsman zich onder beroep op de spoedprocedure tot het centrum 127bis gewend, waar verzoeker wordt vastgehouden.

Op 29 juni 2026 werd een kopie van de notities toegezonden. Verzoeker stelt vast dat deze notities in het Arabisch zijn opgesteld zonder dat er een vertaling is bijgevoegd. Bij het maken van een “vrije vertaling” valt op dat verzoeker op verschillende vragen heeft geantwoord zonder de vraag te begrijpen. Dit hangt samen, aldus verzoeker, met het feit dat hij zeer weinig onderwijs heeft genoten en moeite heeft met het schrijven in het Arabisch. Sommige van zijn antwoorden lijken om die reden kort, wat geenszins een bewijs is van kwade trouw of weigering tot medewerking van zijn kant, zo stelt verzoeker, die vervolgt dat de tegenpartij zich ertoe beperkt te antwoorden dat hij dit soort bezwaren niet in de nieuwe gegevens heeft vermeld en dat dit derhalve geen invloed heeft op de beoordeling van zijn tweede verzoek. Dit verklaart echter wel, aldus verzoeker, waarom hij niet gedetailleerder is wanneer hij het seksueel geweld dat hij heeft ondergaan beschrijft. Verzoeker meent dat het des te meer aantoont dat het houden van een individueel gesprek in deze zaak noodzakelijk was om de door hem aangevoerde vrees en daarmee het bestaan van nieuwe elementen adequaat te kunnen beoordelen.

Verzoeker besluit dat op zijn minst aanvullend onderzoek moet worden verricht naar het seksueel geweld dat hij heeft ondergaan, de context ervan en de gevolgen die dit kan hebben bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

3. Beoordeling

3.1. Het betreft een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming van verzoeker in België.

Artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in de zin van Verordening (EU) 2024/1347.

Hierbij kan nog steeds nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest

van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoekende partij nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoekende partij nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.1.1. Verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten bij arrest nr. 346 918 van 20 mei 2026, waarbij werd vastgesteld en geoordeeld dat hij geen nood aan internationale bescherming aantoonde. Zo werd verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig bevonden.

In het arrest wijst de Raad onder meer op verzoekers houding, met name zijn handelen dan wel veeleer nalaten te handelen gelet in het bijzonder op de laattijdigheid van zijn beschermingsverzoek in België, het feit dat verzoeker eerder de beslissing inzake zijn beschermingsverzoek in Duitsland niet afwachtte zonder goede reden en dat hij bovendien naliet om tijdens zijn voorafgaandelijk verblijf in Frankrijk en Spanje er internationale bescherming te verzoeken.

Nadat verzoeker, die Algerije in 2020 verliet, in het jaar 2022 België binnenkwam, wachtte hij namelijk nog ruim 3 jaar om pas eind november 2025 hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

In het arrest wordt dienaangaande o.a. gemotiveerd:

“Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker sedert zijn aankomst in België verschillende malen in aanraking is gekomen met de politie en hij, hoewel hij ertoe in de mogelijkheid gesteld werd, op geen enkel moment gewag maakte van enige vrees bij terugkeer naar Algerije (AD CGVS, deel DVZ, Rapport administratif – séjour illégal d.d. 12.02.2022, d.d. 22.02.2022, d.d. 27.04.2022, d.d. 16.05.2022, d.d. 23.05.2022, d.d. 09.06.2022, d.d. 7.10.2022, d.d. 10.01.2023, d.d. 15.02.2023 en d.d. 25.02.2023). Op 1 januari 2023 verklaart hij dat hij een vrouw wil huwen in België om aan papieren te komen, met haar een kind wenst te maken om een familie te stichten en dat hij in België is om geld te verdienen. Pas op 7 maart 2023, meer dan één jaar na zijn eerste interceptie op het Belgische grondgebied, maakt hij voor het eerst, op uiterst vage wijze, melding van familiale problemen: “oui, il y a des problèmes familiaux en Algérie” - vrije vertaling: “ja er zijn familiale problemen in Algerije” (AD CGVS, deel DVZ, IBZ questionnaire, punt 9). De vaststelling dat verzoeker, ondanks zijn herhaaldelijk contact met de Belgische autoriteiten, zich ertoe beperkt heeft om éénmaal te spreken over vage familiale problemen, ondermijnt eveneens zijn algehele geloofwaardigheid.”

(...)

“Zijn betoog in zijn verzoekschrift dat hij, indien hij werkelijk geen vrees had, een verzoek tot verwijdering van het grondgebied zou hebben ingediend bij de strafuitvoeringsrechtbank, mist iedere feitelijke en juridische grondslag. De loutere wil om niet verwijderd te worden van het Belgische grondgebied impliceert niet automatisch dat er een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lopen van ernstige schade bestaat.

Tot slot getuigt verzoeker niet van een vrees voor vervolging of van enig risico op het lijden van ernstige schade nu hij, op de vraag waarom hij in België een beschermingsverzoek indient, antwoordt dat hij reeds

hier was, hij hier familie heeft en dan besloot om in de gevangenis asiel aan te vragen omdat hij niet wilt teruggestuurd worden (AD CGVS, Verklaring DVZ, punt 28).

De vaststelling dat verzoekers gedrag niet strookt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en dat hij hiermee aantoont dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Verzoekers nalatig handelen ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vrees tot vervolging ten stelligste."

3.1.2. Vervolgens dient verzoeker op 16 juni 2026, een drietal weken na voormeld arrest en na het verlaten van een Belgische gevangenis na 3 jaar gevangenschap - feiten van diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging -, huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in.

3.2. In het kader van dit volgend (tweede) beschermingsverzoek wordt van verzoeker diezelfde dag een schriftelijke verklaring afgenomen (zie stuk: "Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag" van 16 juni 2026).

In het betreffende stuk, "Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling", staat te lezen dat:
"Er wordt van u verwacht dat u aan de hand van onderstaande vragen een duidelijk overzicht geeft van de redenen van uw nieuwe asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) onderzoekt vervolgens op basis van deze schriftelijke antwoorden of uw aanvraag in overweging kan worden genomen. Het CGVS houdt hierbij rekening met alle elementen in uw dossier evenals met uw eerdere asielaanvragen. Het CGVS is niet verplicht om u op te roepen voor een persoonlijk gesprek. Het is bijgevolg erg belangrijk dat u alle nieuwe elementen ter ondersteuning van uw aanvraag aanbrengt in deze schriftelijke verklaring of uitlegt waarom dit volgens u niet mogelijk is".

Op het document staat verder vermeld: *"Gelieve duidelijk en leesbaar te schrijven".*

3.2.1. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, bevat het administratief dossier wel degelijk een vertaling naar het Nederlands van deze door verzoeker in het Arabisch opgestelde en beantwoorde schriftelijke verklaring. Zoals door de verwerende partij ook terecht opgemerkt in de nota met opmerkingen.

3.2.2. Uit het stuk "Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag - vertaling", blijkt dat verzoeker de hem gestelde vragen zeer kort beantwoordde.

Zo luidt bijvoorbeeld verzoekers beknopt antwoord op de vraag een concreet overzicht te geven van alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag: *"Ik kan niet goed opschieten met mijn familie"*, zonder meer.

Daarnaast blijkt ook duidelijk dat verzoeker verschillende vragen niet begreep. Bij verschillende, opeenvolgende vragen staat (als verzoekers antwoord) te lezen: *"Ik snap het niet"* (zie vraag 2.1., 2.2., 2.3. en 2.4.).

Dat verzoeker de vragen vaak niet goed lijkt te hebben begrepen, en/of hij zeer kort en vaag bleef, blijkt o.a. ook uit zijn antwoord op de vraag naar persoonlijke activiteiten (politieke, religieuze, sociale, culturele of andere) buiten zijn land van herkomst, wat zijn persoonlijke rol in die activiteiten is en hoe vaak die activiteiten zich voordoen: *"Ik wil niet terug naar Mijn land, dank u"* (vraag 2.5.).

De hierop volgende vraag over welke bewijsstukken hij eventueel beschikt met betrekking tot zijn persoonlijke activiteiten, beantwoordde verzoeker vervolgens met: *"Ik houd van een persoon in België...?"*, zonder nog enige verdere toelichting (vraag 2.6.)

In een volgend onderdeel van de "schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag", waarbij wordt gevraagd een concreet overzicht te geven van de bewijsstukken (documenten, beeldopnames, geluidsopnames,...) waarover men beschikt met betrekking tot de nieuwe elementen ter ondersteuning van de aanvraag, staat te lezen (zie punt 3.1):

"Aard bewijsstuk? (...)

Ik heb al jarenlang psychische problemen, die teruggaan tot mijn kindertijd.

Datum bewijsstuk? (...)

Enerzijds wegens seksuele aanranding en anderzijds wegens het geloof, maar ik wil dit niet.

Datum ontvangst? (...)

?

Hoe werd het stuk verkregen (in land van herkomst EN in België)? (...)

Ik ben in Spanje naar psychologen gegaan en ook in Duitsland, maar zij hebben mij niet kunnen helpen."

Voorts wordt verzoeker, in een volgend onderdeel van de schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, gevraagd welke concrete moeilijkheden hij vreest indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren, waarop zijn antwoord is: *"ik heb problemen met mijn familie en ik wil mijn eigen leven kunnen leiden. Ik kon mijn leven niet vrij leiden in mijn land, omdat het een islamitisch land is en mijn situatie niet werd aanvaard door H. en mijn familie. Ik wil niet terug naar mijn land"* (vraag 5.1.).

De volgende vraag, met name waarop hij zijn antwoord baseert en over welke bewijsstukken hij eventueel beschikt, beantwoordt verzoeker als volgt: *"Ik heb bewijsstukken in België. Dank u Ik heb momenteel een relatie met iemand in België"*. (vraag 5.2.)

Verder staat als verzoekers antwoord op de vraag of er behalve de voorgaande gegevens nog elementen zijn die hij wenst aan te brengen met betrekking tot deze nieuwe asielaanvraag, te lezen: *"Ik wil graag met haar trouwen"* (vraag 6).

Op de vraag of hij nog iets heeft toe te voegen, staat tot slot als antwoord te lezen: *"Ik heb alles aan u geschreven"* (vraag 7).

3.3. Uit de "schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling" blijkt dus duidelijk dat verzoeker verschillende vragen niet (goed) begreep.

Nergens blijkt uit dat zo verzoeker het effectief niet begreep, de mogelijkheid er was om meer duidelijkheid over de vraagstelling te krijgen, om alzo te weten te komen wat de vraagstelling precies inhoudt en naar wat precies wordt gevraagd/gepeild.

Ook staat vast dat verzoeker in zijn antwoorden steeds erg kort en meermaals erg vaag bleef, zoals overigens ook de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelt waar hij opmerkt dat verzoeker zich tot ontzettend vage verklaringen beperkt.

Hierbij mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker laaggeschoold is. Blijkens zijn verklaringen ging hij naar school tot de vierde klas, tot elfjarige leeftijd. Verzoeker zelf wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij zeer weinig onderwijs heeft genoten en moeite heeft met het schrijven in het Arabisch.

3.4. In tegenstelling tot wat beide partijen argumenteren, de verwerende partij in de bestreden beslissing en verzoeker zelf in zijn verzoekschrift in het kader van huidig beroep, maakte verzoeker in het kader van zijn vorig, eerste beschermingsverzoek al wel degelijk melding van feiten van seksueel misbruik. Verzoeker maakte namelijk eerder bij zijn beroep bij de Raad in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek gewag van het feit dat hij op twaalfjarige leeftijd verkracht zou zijn geweest (zie het verzoekschrift van 9 februari 2026).

De stelling van enerzijds het CGVS in de bestreden beslissing dat verzoekers opmerking in de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' dat hij verlegen was en niet wist hoe hij zichzelf moest uitdrukken (zie vraag 1.3.) niet afdoende is als uitleg waarom hij het seksueel misbruik niet eerder aanhaalde, waarbij er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat het hoegenaamd niet overtuigt dat verzoeker bij de eerdere zeer recente beroepsprocedure voor de Raad te beschaamd zou zijn geweest om dergelijk element aan te halen, maar dit wel zou kunnen minder dan een maand later bij huidig volgend beschermingsverzoek, gaat bijgevolg niet op, net als anderzijds evenmin de zeer uitgebreide (tegen)argumentatie van verzoeker in het verzoekschrift als reden(en) waarom hij het niet eerder onder woorden kon brengen, dat "hij dit aspect niet eerder aan de orde heeft gesteld" en dat hij niet eerder over dit onderwerp sprak.

Verzoeker maakte er dus immers wel al eerder melding van, bij zijn beroep in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek. Hij maakte wel degelijk al eerder, voorafgaand aan huidig volgend beschermingsverzoek, gewag van seksueel misbruik.

Beide partijen lijken hier geheel aan voorbij te gaan en houden dan ook verkeerdelijk het tegendeel voor. Daarbij is het opmerkelijk dat verzoeker (in zijn verzoekschrift waarbij hij er uitgebreid op ingaat) dit blijkt te zijn vergeten, en allerhande redenen aanhaalt waarom hij het nog niet eerder zou hebben aangehaald, terwijl hij dat dus wel degelijk al eerder deed. Zijn betoog omtrent de tal van redenen hiervoor is dan ook niet dienstig of nuttig.

3.5. Daargelaten de vaststelling dat waar verzoeker eerder in het kader van zijn vorig(e) beroep(sprocedure) het beweerde seksuele misbruik (door een opdrachtgever) in Algerije op 12-jarige leeftijd aan de Algerijnse maffia linkte, dit totaal niet strookt met zijn verklaringen toen omtrent de (latere) leeftijd waarop hij met de maffia in Algerije in contact zou zijn gekomen, alsook het gegeven dat verzoekers beweerde problemen met en vrees voor de maffia hoe dan ook eerder geheel ongeloofwaardig werden bevonden, betreffen elementen zoals seksuele aanranding en geloof, zaken die verzoeker bij huidig volgend beschermingsverzoek aanhaalt, ernstige en zwaarwichtige zaken.

Seksueel misbruik betreft, net als overigens ook religie, een complex en gevoelig gegeven. Het noopt tot voorzichtigheid en gedegen en nauwkeurig onderzoek.

3.6. Ofschoon verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij neerpende, blijkt, zoals hoger reeds werd opgemerkt, dat hij vele vragen niet (goed) begreep.

Bij het invullen van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag', door verzoeker in het verzoekschrift als "bijzonder beknopt schriftelijk formulier" aangeduid, maakte verzoeker weliswaar gewag van seksueel misbruik in Algerije en van zijn geloof, doch dit weliswaar zeer kort en vaag. Hij schreef het ook op een opmerkelijke plaats in de 'schriftelijke verklaring' neer, namelijk waar wordt gevraagd naar 'Datum bewijsstuk?' (zie vraag 3.1.).

3.7. Waar het CGVS verzoeker in de bestreden beslissing erop wijst dat waar hij stelt seksueel aangerand te zijn geweest en hierdoor sinds zijn kindertijd psychologische problemen te hebben hij nalaat een vrees aan te halen in dit verband, kan niet blijken, gelet ook op de plaats in de vragenlijst waar hij dit noteerde, dat het verzoeker duidelijk was dat van hem werd verwacht concreet en uitgebreid een eventuele vrees op grond hiervan toe te lichten, laat staan dat (er indicaties zijn waaruit blijkt dat) verzoeker hier duidelijk en concreet in de vraagstelling op werd gewezen en hiertoe duidelijk werd aangespoord.

3.8. Gelet op het voorgaande, waaronder in het bijzonder de ernst, gevoeligheid en complexiteit van de summier aangehaalde "nieuwe" elementen en vaststelling dat verzoeker de vraagstelling in het verslag waarbij in het kader van huidig volgend beschermingsverzoek naar de reden(en) en nieuwe elementen ter ondersteuning van huidig volgend beschermingsverzoek wordt bevraagd niet of niet goed begreep, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek aangewezen.

4. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 juni 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizendzesentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS